Jusuf a.s.

Ja’kub je pridavao svojoj dvojici sinova: Jusufu i Benjaminu prednost nad ostalima. Kur’an nam kazuje o Jusufovom snu, a Ja’kub mu savjetuje da ga ne priča svojoj braći kako mu ne bi iz zavisti zlo nanijeli. Allah, dželle šanuhu, njega odabire za poslanika i poučava ga tumačenju snova. O tome nam govore slijedeći ajeti:
“Kada reče Jusuf ocu svome: “O oče moj, sanjao sam jedanaest zvijezda, Sunce i Mjesec, i u snu sam ih vidio kako mi se pokloniše“,
on reče: “O sinko moj, ne kazuj svoga sna braći svojoj, da ti ne učine kakvu pakost, šejtan je doista čovjeku otvoreni neprijatelj. I eto tako, Gospodar tvoj će tebe odabrati, i tumačenju snova će te naučiti, i milošću Svojom tebe i Ja’kubovu porodicu obasuti, kao što je prije obasuo pretke tvoje, Ibrahima i Ishaka. - Gospodar tvoj, zaista, sve zna i mudar je.“
U Jusufu i braći njegovoj nalaze se pouke za sve koji se raspituju.“ (Jusuf:4-7)

Zavjera protiv Jusufa

Jusufova braća su vidjela veliku Ja’kubovu ljubav prema Jusufu i njegovu bratu Benjaminu koju otac nije njima poklanjao. Oni su sebe smatrali više jakima i korisnima svome ocu od njih dvojice i zbog toga su smatrali da otac griješi i da nije u pravu. Između sebe su skovali zlo protiv Jusufa, da ga ubiju ili da ga ostave u nekom dalekom mjestu odakle se ne zna vratiti. Na taj način će oni pridobiti očevu ljubav, a oni će se pokajati zbog onoga što urade, a Allah, dželle šanuhu, će primiti njihovu dovu, a otac izvinjenje. Složili su se na prijedlog jednog od braće da ga ne ubiju, već da ga stave u bunar pored kojeg prolaze karavane. Na taj način će putnici uzeti sa sobom Jusufa i udaljiti ga od oca. Iz velike ljubavi prema Jusufu, Ja’kub ga je čuvao sa sobom i nije se odvajao od njega. Oni odlaze do Ja’kuba i potvrđuju mu svoju ljubav prema Jusufu, tražeći da ga pusti s njima da se igra. Oni mu garantovaše da će paziti na njega i da mu se ništa neće desiti. Iz ljubavi prema djetetu Ja’kub ne mogaše, a da ne pusti Jusufu da se igra sa njima i trči. Allah, dželle šanuhu, kaže: “Kada oni rekoše: “Jusuf i brat njegov draži su našem ocu od nas, a nas je čitava skupina. Naš otac, zaista, očito griješi.

Ubijte Jusufa ili ga u predio ostavite, - otac vaš će se vama okrenuti, i poslije toga ćete dobri ljudi biti.“ Jedan od njih reče: “Ako baš hoćete nešto da učinite, onda Jusufa ne ubijte, već ga na dno nekog bunara bacite, uzeće ga kakva karavana.“

“O oče naš,“ - rekoše oni - “zašto sumnjaš u naša osjećanja prema Jusufu? Mi mu zaista želimo dobro. Pošalji ga sutra s nama da se zabavi i razonodi, mi ćemo ga, sigurno, sačuvati.“
“Biće mi doista žao ako ga odvedete, a plašim se da ga vuk ne pojede kad vi na njega ne budete pazili“ - reče Ja’kub. “Kako će ga vuk pojesti, a nas ovoliko!“ - rekoše oni -, “mi bismo tada bili zaista izgubljeni.“

Jusuf u bunaru

Po već skovanom planu braća ostavljaju Jusufa u bunaru, ali Allah, dželle šanuhu, učvrćuje Jusufovo srce ukazujući mu da će ga spasiti i da će svoju braću obavijestiti o onome što su oni radili, a oni će tada biti potrebni pomoći stajajući ispred njega. Oni se vraćaju naveče i kroz plač su govorili ocu kako je vuk pojeo Jusufa dok su se oni natjecali u trčanju i gađanju. Oni su znali da im neće Ja’kub vjerovati i donesoše košulju koja ja bila zamazana krvlju. Kada je otac pogledao košulju vidio je da to nije Jusufova krv, a ni košulja nije bila pocijepana. Ja’kub reče da će se strpiti zbog nedostatka Jusufa i da će tražiti od Allaha pomoć da mu otkrije ono što oni kriju. Allah, dželle šanuhu, kaže: “I kada ga odvedoše i odlučiše da ga bace na dno bunara, Mi mu objavismo: “Ti ćeš ih o ovom postupku njihovu obavijestiti, a oni te neće prepoznati.“ I uveče dođoše ocu svome plačući. “O oče naš“ - rekoše - “bili smo otišli da se trkamo, a Jusufa smo ostavili kod naših stvari, pa ga je vuk pojeo. A ti nam nećeš vjerovati, iako istinu govorimo.“
I donesoše košulju njegovu lažnom krvlju okrvavljenu. “U vašim dušama je ponikla zla misao“ - reče on - i ja se neću jadati, od Allaha tražim pomoć protiv ovoga što vi iznosite.“

Izbavljanje Jusufa i prodaja njega vladarevomn veziru

Jedna od karavana koja je išla za Misir, naiđe pored bunara, te poslaše vodonošu po vodu i kada on ubaci kofu u bunar Jusuf se zakači za uže i iziđe iz bunara. On se mnogo obradova Jusufu i reče: “O radosti!“ Oni sakriše Jusufa među stvari koje su namjeravali prodati i učiniše to dajući ga za male pare, kako ga ne bi pronašla njegova porodica.
Vezir ga kupi, a njegova žena Zulejha zatraži lijepo ophođenje sa njim, u nadi da ga posine. Kao što je Allah, dželle šanuhu, dao Jusufu udoban boravak kod vezira, dao mu je da raspolaže sa

svim onim šta vezir posjeduje, a poučio ga je i tumačenju snova. A kada je odrastao Allah, dželle šanuhu, mu daje mudrost i znanje, a to je odlika čestitih Allahovih robova. Allah, dželle šanuhu, kaže:
“I dođe jedna karavana, te poslaše vodonošu svoga i on spusti vedro svoje: “Muštuluk!“ - viknu on - “evo jednog dječaka!“ I oni su ga kao trgovačku robu sakrili, a Allah je dobro znao ono šta su uradili.
I prodadoše ga za jeftine pare, za nekoliko dirhema; jedva su čekali da ga se oslobode. I onda onaj iz Misira, koji ga je kupio, reče ženi svojoj: “Učini mu boravak prijatnim“ Može nam koristan biti, a možemo ga i posiniti!“ I eto tako Mi Jusufu dadosmo lijepo mjesto na Zemlji i naučismo ga tumačenju snova - a Allah čini šta hoće, ali većina ljudi ne zna. I kad on stasa, Mi ga mudrošću i znanjem obdarismo; tako Mi nagrađujemo one koji dobra djela čine.“ (Jusuf.19-22)

Vezirova žena zavodi Jusufa

Allah, dželle šanuhu, je Jusufa obdario ljepotom koja biva uzrokom njegove nesreće. Zulejha, žena vezirova, gledala je u Jusufa pogledom žene, njeno srce se uznemirilo i osjećaji su se uzburkali. Ona ga je zavolila, ali on njoj nije pridavao važnost. Ona je razmišljala kako da iskaže Jusufu ono što osjeća prema njemu, ali su je njeni osjećaji prevladali i u stanju slabosti ona počinje da ga zavodi, te traži od njega da joj uzvrati ljubavlju. Nakon što je sva vrata zatvorila, traži od njega da joj priđe, ali Jusuf traži utočište u Allahu da ga zaštiti od grijeha. On joj spominje i njenog muža koji mu je dao lijep boravak, ne bi li se ona osvijestila. Njeno srce ostaje i dalje slijepo i biva uporna u svojoj namjeri. I on bi to učinio, jer mu je duša težila za tim, ali se sustegao od toga. Allah, dželle šanuhu, ga spašava od grijeha, jer je on od iskrenih robova. Jusuf žuri prema izlazu, ali ga ona želi spriječiti u tome i dohvaća ga za košulju koju razdire. Ali, on uspijeva izići i u tom trenutku naiđoše na vezira pored vrata. Zulejha požuri da optuži Jusufa za pokušaj silovanja i nagovori vezira da pritvori Jusufa. Jusuf se brani govoreći da je ona pokušala da prevari svoga muža, a da je on to odbio. I sud je potvrdio istinu, a vezir reče da je to ženska spletka. Vezir je želio da se to ne širi i zatraži od Jusufa da to prikrije, a ženi reče da traži oprosta od Allaha, Allah, dželle šanuhu, kaže: “I poče da ga na grijeh navodi ona u čijoj je kući bio, pa pozaključa sva vrata i reče: “Hodi!“ - “Sačuvaj Bože!“ - uzviknu on -, “vlasnik me moj lijepo pazi; a oni koji dobro uzvrate zlim neće nikad uspjeti.“ I ona je bila poželjela njega, a i on bi bio nju poželio da od Gospodara svoga nije opomenu ugledao - tako bi, da odvratimo od njega izdajstvo i blud, jer je on uistinu bio Naš iskreni rob. I njih dvoje prema vratima potrčaše - a ona razdera straga košulju njegovu - i muža njezina kraj vrata

zatekoše. “Kakvu kaznu zaslužuje onaj koji je htio da ženi tvojoj zlo učini“ - reče ona - “ako ne tamnicu ili kaznu bolnu?“ “Ona je pokušala da mene na grijeh navede“ - reče Jusuf. “Ako je košulja njegova sprijeda razderana, onda ona istinu govori, a on neistinu,“ - primijeti jedan rođak njezin, “a ako je košulja njegova straga razderana, onda ona laže, a on govori istinu.“ I kad on vidje da je košulja njegova straga razderana, reče: “To je jedno od vaših lukavstava, vaša lukavstva su zaista velika! Ti, Jusufe, ostavi se toga, a ti traži oproštenje za grijeh svoj, jer si zaista htjela da zgriješiš!“ (Jusuf:23-29)

Jusuf i žene

U gradu se među ženama počela širiti vijest o vezirovoj ženi i njenoj ljubavi prema slugi. Optuživali su je za to i smatrali su da je daleko od pravog puta. Vezirova žena ču njihovo optuživanje, te odluči da im pokaže Jusufa da bi je shvatili i opravdali njen postupak. Ona žene ugosti i smjesti ih na udobno mjesto i one se naslonuše na jastuke. Služavke su iznosile jela i svakoj ženi dadoše nož kojim će sjeći meso i voće. Dok su razgovarale, vezirova žena pozva Jusufa. Vidjevši ljepotu Jusufa, žene se u velikom uzbuđenju porezaše. U svemu tome bol nisu ni osjetile, a Jusufovu ljepotu opisaše nadljudskom i rekoše da je to melek. Vidjevši to vezirova žena otkri svoje srce, govoreći im da je to taj mladić zbog kojeg su je korile, a njegova ljepota ih je opčarala i desilo im se ono što se desilo. Priznala im je da ga je pokušala zavesti i da je on to odbio, pa ako ponovo odbije, ona će ga strpati u tamnicu. Ni ova prijetnja nije koristila i Jusuf se ne promijeni, već se samo obrati svome Gospodaru i Allah, dželle šanuhu, mu primi dovu:

“I žene u gradu počeše govorkati: “Upravnikova žena navraćala momka svoga na grijeh, u njega se ludo zagledala!“ Mi mislimo da jako griješi. I kad ona ču ogovaranja njihova, posla po njih, te im pripremi divane, dade svakoj od njih po nož i reče: “Izađi pred njih!“ A kad ga one ugledaše, zadiviše se ljepoti njegovoj i po rukama svojim se porezaše. “Bože, bože!“ - uskliknuše -“ovo nije čovjek, ovo je melek plemeniti!“

“E to vam je onaj zbog koga ste me korile“ - reče ona. “Istina je da sam htjela da ga na grijeh navratim, ali se on odupro. Ako ne učini ono što od njega tražim, biće sigurno u tamnicu bačen i ponižen.“

“Gospodaru moj,“ - zavapi on - “draža mi je tamnica od ovoga na što me one navraćaju. I ako Ti ne odvratiš od mene lukavstva njihova, ja mogu prema njima naklonost osjetiti i lakomislen postati.“

I Gospodar njegov usliša molbu njegovu i spasi ga lukavstva njihova; On, uistinu, sve čuje i sve zna.“ (Jusuf:30-34)

Jusuf u zatvoru

I pored toga što se dokazalo da je Jusuf nevin, vezir i njegova žena uvidješe da se ne mogu očistiti i skinuti sa sebe ljagu, osim da Jusufa zatvore.
Ulaskom u zatvor Jusuf se rastužio, jer je bespravno zatvoren i što će biti na lošu glasu kod onih koji ne poznaju šta se desilo. Ali, on je ujedno bio i veseo zbog toga što će se udaljiti od spletki vezirove žene. Sa njim uđoše i dvojica sluga vladarevih koji bijahu optuženi za zavjeru protiv vladara. Nakon nekog vremena svaki od njih vidje nešto u snu i poznavajući Jusufa kao bogobojaznog i dobrog čovjeka zatražiše od njega da im razjasni njihove snove. U tom trenutku on njima ukazuje na Allahove blagodati njemu, a to je tumačenje snova, i na drugu blagodat, a to je poznavanje gajba koji mu se objavljuje od Allaha.
To su stvari koje Allah, dželle šanuhu, daje iskrenim robovima koji samo Njemu ibadete i ne čine mu širk, i koji se klone nevjernika. Allah, dželle šanuhu, kaže:
“Poslije im na pamet pade, iako su se bili uvjerili da je nedužan, da ga za neko vrijeme bace u tamnicu. S njim su u tamnicu ušla još dva momka. “Ja sam sanjao da cijedim grožđe“ - reče jedan od njih. - “A ja, opet,“ - reče drugi - “kako na glavi nosim hljeb koji ptice kljuju. Protumači nam to, jer vidimo da si zaista dobar čovjek.“
“Nijedan obrok hrane neće vam donesen biti, a da vam ja prije ne kažem što ćete dobiti,“ - reče Jusuf. “To je samo dio onoga čemu me naučio Gospodar moj, ja se klonim vjere naroda koji u Allaha ne vjeruje i koji onaj svijet ne priznaje.“

Jusuf poziva ka robovanju samo Allahu

Dvojica zatvorenika bivaju zadivljeni Jusufom i on iskorištava tu priliku da im ukaže na svoje porijeklo, te ih poziva ka vjeri u Allaha, pobijajući nevjerovanje koje nema dokaza i ukazujući da on nije izmislio vjeru, već da on slijedi vjeru Ibrahima kojeg je Allah, dželle šanuhu, uputio u pravu vjeru. Zatim im Jusuf govori o njihovim božanstvima koja uopšte ne postoje i koja nemaju dokaza za obožavanje koje pripada samo Allahu koji nam naređuje da Njega samo istinski obožavamo, a Allah, dželle šanuhu, kaže: “... i ispovijedam vjeru predaka svojih, Ibrahima i Ishaka i Ja’kuba; nama ne priliči da ikoga Allahu smatramo ravnim. To je Allahova

milost prema nama i ostalim ljudima, ali većina ljudi nije zahvalna. O drugovi moji u tamnici, ili su bolji raznorazni bogovi ili Allah, Jedini i Svemogući? Oni kojima se, mimo Njega, klanjate samo su imena koja ste im nadjenuli vi i vaši preci, - Allah o njima nije nikakva dokaza objavio. Sud jedino pripada samo Allahu, a On je naredio da se klanjate samo Njemu. To je jedino prava vjera, ali većina ljudi ne zna.“ (Jusuf:38-40)

Nakon što im je Jusuf ukazao na istinu, tek im tada tumači njihove snove i reče im da mu je Allah, dželle šanuhu, ukazao na tumačenje njihovih snova i da to nije njegov govor. Vodonoši reče da će biti spašen, a pekaru reče da će njegova zavjera protiv vladara izaći na vidjelo i da će biti razapet, a da će mu ptice nakon toga jesti njegovu glavu. I kako Jusuf reče, tako i bi. Pri izlasku Jusuf oporuči vodonoši da ga spomene kod vladara i ukaže mu na nasilje koje mu je učinjeno, te da to utvrdi kako bi se dokazala njegova nevinost. Ali radost zbog izlaska iz zatvora i poslovi koji su bili pred njim, učiniše da vodonoša zaboravi da se sjeti Jusufa, a to je u prirodi većine ljudi koji u dobru zaborave na svoje prijatelje. Rezultat zaborava bijaše da Jusuf ostaje u zatvoru više od tri godine. O tome nam govore slijedeći ajeti: “O drugovi moji u tamnici, jedan od vas će gospodara svoga vinom pojiti, a drugi će raspet biti, pa će mu ptice glavu kljuvati. Ono što ste pitali samo to znači!“ A onome od njih dvojice za kojeg je znao da će spašen biti reče: “Spomeni me gospodaru svome!“ - ali šejtan učini te on zaboravi da ga spomene gospodaru svome, i Jusuf ostade u tamnici nekoliko godina.“ (Jusuf:41-42)

Jusuf i vezir

Protekle su godine Jusufovog boravka u zatvoru i Allahovom brigom o njemu on iziđe iz zatvora i dobi visoki položaj na ovome dunjaluku, a kada Allah, dželle šanuhu, nešto hoće, On pripremi i povode.
Vladar usni san koji ga uplaši, te sakupi sveštenike i mudrace kako bi mu protumačili njegov san. Oni se iznenadiše takvom snu i dogovaraše se, te mu rekoše da taj san nema nikakve važnosti i da se ubraja u neistinite snove. Vladar se time nije zadovoljio i uvjeri se da oni ne znaju tumačiti snove. Čitajte slijedeće ajete: “I vladar reče: “Sanjao sam kako sedam mršavih krava pojede sedam debelih, i sanjao sam sedam klasova zelenih i sedam drugih sasušenih. O velikaši, protumačite mi san moj, ako snove znate tumačiti?“ (Jusuf:43)

Vodonoša kod Jusufa

Kada je vodonoša čuo odgovor sveštenika, pred očima mu se ukaza slika Jusufa i njegovo

tumačenje snova. On se obrati skupu i zatraži da ode do onoga ko će im protumačiti san, te im ispriča tumačenje njegova sna i istinitost onoga što je on rekao. Vodonoša odlazi do Jusufa i ispriča mu kako je zaboravio na njega i šta se desilo pa ga se sjetio i reče mu o snu vladara. Zatraži od njega da ga on protumači kako bi oni bili svjesni njegova znanja: "I tada, poslije toliko vremena, sjeti se jedan od one dvojice, onaj koji se spasio, i reče: "Ja ću vam protumačiti san, samo me pošaljite!"
"Jusufe, o prijatelju, protumači nam šta znači: sedam mršavih krava pojede sedam debelih; i sedam zelenih klasova i sedam drugih sasušenih, - pa da se vratim ljudima, da bi oni saznali."(Jusuf:45-46)

Jusuf tumači vladarev san

Tumačeći vladarev san Jusuf ukazuje na katastrofu koja će zahvatiti Egipat, ali daje i rješenje za izlazak iz katastrofe. Rekao je vodonoši da će Misir sedam godina biti plodan i da tada siju pšenicu i ječam na svojoj zemlji. Što požanju treba da stave u hambare svoje i da ne uzimaju osim samo malo koliko je potrebno, a nakon toga će nastupiti sedam sušnih godina u kojima će potrošiti što su sakupljali, a nakon toga ponovo nastupa plodnost. Allah, dželle šanuhu, kaže:
"Sijaćete sedam godina uzastopno" - reče -, "pa ono što požanjete u klasu ostavite, osim ono malo što ćete jesti, jer će poslije toga doći sedam teških koje će pojesti ono što ste za njih pripremili, ostaće jedino ono malo što ćete za sjetvu sačuvati.
Zatim će, poslije toga, doći godina u kojoj će ljudima kiše u obilju biti i u kojoj će cijediti." (Jusuf:47-49)

Ispitivanje zavjere

Vodonoša obavještava vladara o snu i on vidje da se Jusufovo tumačenje slaže sa njegovim snom i on pozva Jusufa da mu pojasni neke detalje iz toga, ali Jusuf na to ne obrati pažnju. Bio je uporan u svom stavu da ostane u zatvoru sve dok se tužba ne poništi protiv njega, te traži da se ispita njegov slučaj i da se pozovu žene koje su prisustvovale gozbi kod vezirove žene koje su svjedoci njegove čestitosti. Vladar se nimalo ne dvoumi u ispitivanju tog slučaja i poziva žene koje su prisustvovale gozbi. One potvrdiše njegovu bezgriješnost i Zulejha vidje da je najbolje za nju da potvrdi i ona istinu, jer ako bi ostala uporna u svojoj tvrdnji, žene bi posvjedočile ono što im je ona priznala u vezi nje i Jusufa. A možda se i ona promijenila nakon priznavanja Jusufove čestitosti i priznade stvarnost, a to je da je ona njega pokušala zavesti, a

on se tome odupro. Objasnila je svoje priznavanje grijeha željom da Jusuf sazna da ona nije htjela da iskoristi njegovu odsutnost u zatvoru da i dalje bude optužen za prevaru, jer Allah, dželle šanuhu, ne spašava one koji varaju. Zatim je sebe željela opravdati govoreći da duša teži ka zlu, osim one koju je Allah, dželle šanuhu, sačuvao. Pročitajmo slijedeće ajete:
"I vladar reče: "Dovedite mi ga!" I kad Jusufu izaslanik dođe, on reče: "Vrati se gospodaru svome i upitaj ga: "Šta je s onim ženama koje su svoje ruke porezale - Vlasnik moj dobro zna spletke njihove!"

"Šta se to dogodilo kada ste Jusufa na grijeh navraćale?" - upita vladar. -"Bože sačuvaj!" - rekoše one - "mi o njemu ništa ružno ne znamo!" - "Sad će istina na vidjelo izaći" - reče upravnikova žena -, "ja sam njega na grijeh navraćala, on je istinu rekao.
Isto tako on neka zna da ga ja nisam, dok je bio odsutan, iznevjerila jer Allah ne da da se ostvare lukavstva podmuklih.
Ja ne pravdam sebe, ta duša je sklona zlu, osim one kojoj se Gospodar moj smiluje. Gospodar moj zaista prašta i samilostan je." (Jusuf:50-53)

Postavljanje Jusufa na položaj ministra ekonomije

Nakon dokaza Jusufova poštenja kod vladara se poveća povjerenje u njega, a posebno vidjevši njegovu oštroumnost i razumjevanje u pogledu tumačenja njegova sna i rješenja koje je donio po pitanju katastrofe koja će zahvatiti Egipat. Vladar koji je bio porijeklom iz Azije vidje da između njega i Jusufa postoji veza po porijeklu, zavoli ga i izrazi želju da ga uzme kod sebe.
Jusuf prihvata njegov prijedlog, a vladar mu zagarantova sigurnost. Jusuf je razmišljao o svom položaju i bojao se da u godinama neimaštine bogati ne nanesu zlo nejakima kao što je njemu naneseno i da ih ne ponize kao što je on bio ponižen i zbog toga je zavolio da se on brine o njima i da im bude na usluzi kako bi spriječio zlo. Tražio je od vladara da ga postavi na položaj ministra za ekonomiju kako bi nadgledao poslove prikupljanja usjeva za godine neimaštine. Taj posao je tražio povjerljivu osobu koja je sigurna i koja posjeduje znanje. Jusuf je to oboje posjedovao i vladar ga postavlja na taj položaj. Jusuf se brine o ekonomiji čitavog Egipta i imao je potpunu vlast i upravljao je kako on želi. Tako Allah, dželle šanuhu, nagrađuje svoje iskrene robove i daruje im svoje blagodati, nagrađuje ih na dunjaluku, a takve čeka nagrada i na ahiretu. "I vladar reče: "Dovedite mi ga, uzeću ga u svoju svitu" - i pošto porazgovara s njim, reče mu: "Ti ćeš od danas kod nas uticajan i pouzdan biti."
"Postavi me" - reče - "da vodim brigu o stovarištima u zemlji, ja sam zaista čuvaran i znan." I tako Mi Jusufu dadosmo vlast na zemlji, boravio je ondje gdje je htio; milost svoju Mi dajemo

onome kome hoćemo i ne dopuštamo da propadne nagrada onima koji dobra djela čine. A nagrada na onom svijetu je bolja za one koji vjeruju i koji se grijeha čuvaju.“

Upoznavanje Jusufa sa svojom braćom

Jusufovo tumačenje sna se ostvari i nastupi sedam plodnih godina i Jusuf se predade potpuno poslu i nastupiše sušne godine i glad, a posebno u susjednim zemljama, kao što je Palestina, jer se svijet nije pripremio za takvo nešto. Ja’kub i njegovi sinovi su također bili obuhvaćeni tom nesrećom i oni čuše za Egipat i blagostanje koje je u njemu. On posla svoje sinove, izuzev Benjamina, da uzmu svoju robu i srebro i da to zamijenu za pšenicu i ječam. Oni se uputiše u Egipat, ali njihova pojava i broj izazva sumnju kod Egipćana i oni ih sprovedoše do Jusufa koji ih prepozna po njihovim crtama lica, govoru i odjeći koja se nosi u Palestini. Oni njega ne prepoznaše, jer se on promijenio, a i zbog udaljenosti i velike odsutnosti od njih. Tome je doprinio i njegov položaj, odjeća i staroegipatski jezik na kojem im se obratio, a i drugo ime je nosio. Jusuf ugošćava svoju braću i daje im viška jedan tovar, kao i potrebštine za put, a kada se pripremiše za pokret reče im da slijedeći put dovedu i brata sa sobom, inače će im otežati njihova dobivanja.

Oni mu rekoše da će pokušati pridobiti oca da pusti sa njima njihova brata i kada krenuše Jusuf naredi slugama da stvari koje su donijeli za zamjenu stave među ostale njihove stvari. Time je želio Jusuf da njegova braća dobiju lijepo mišljenje o njemu kada se vrate u Egipat i da ih to podstakne na njihov ponovni dolazak njemu koji im čini dobro. Allah, dželle šanuhu, kaže:

“I dođoše braća Jusufova i uđoše k njemu, pa ih on poznade, a oni njega ne poznadoše. I kad ih namiri hranom potrebnom, reče: “Dovedite mi svoga brata koji je ostao sa ocem vašim, zar ne vidite da punu mjeru dajem i da goste ne može biti bolje primam. Ako mi ga ne dovedete, nećete više od mene hrane dobiti i ne dolazite mi!“

“Pobrinućemo se da ga nekako od njegova oca izmamimo, zaista ćemo tako postupiti“ - rekoše oni. A Jusuf reče momcima svojim: “Stavite njihove stvari u tovare njihove, oni će ih, kad se vrate svojima, prepoznati i opet će se vratiti.“